

Sygn. akt **XI Ka 837/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Włodzimierz Śpiewła

Protokolant Katarzyna Wójcik

przy udziale prokuratora Małgorzaty Duszyńskiej

po rozpoznaniu dnia 28 października 2021 roku

sprawy **E. S.** s. A. i A. z d. Ś. ur. (...)

w O.

oskarżonej z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie

z dnia 25 czerwca 2021 roku sygn. akt III K 1016/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość opłaty ustala na 350 (trzysta pięćdziesiąt) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 350 (trzysta pięćdziesiąt) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Włodzimierz Śpiewła

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 837/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 25 czerwca 2021 r., sygn. akt III K 1016/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	E. S.	Uprzednia niekaralność oskarżonej	Zapytanie o udzielenie informacji o osobie z KRK	k. 277-278
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.		-		

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.	Zapytanie o udzielenie informacji o osobie z KRK	Informacja wydana przez punkt informacyjny Krajowego Rejestru Karnego w Lublinie jako podmiot do tego właściwy.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		-

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>I. Obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.:</p> <p>1. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i orzeczeniu o winie oskarżonej wyłącznie na podstawie dowodów obciążających, a także poprzez pominięcie w sprawie zasady in dubio pro reo, w myśl której wszelkie pojawiające się w sprawie wątpliwości powinny zostać poczytane na korzyść oskarżonej, natomiast Sąd wręcz przeciwnie, wykorzystuje je jako instrument obciążający, będący potwierdzeniem z góry przyjętej tezy, iż oskarżona dopuściła się zarzuconej czynu, mimo iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przeczy temu;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

2. art. 4 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę przeprowadzonych dowodów, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, przejawiającą się w odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej w których zaprzeczyła, że w jakikolwiek sposób groziła pokrzywdzonej oraz że doszło pomiędzy nią,

a pokrzywdzoną do jakiegokolwiek kłótni czy sprzeczki, a jednym jej celem było ustalenie miejsca pobytu dziecka,

a w konsekwencji błędnym przyjęciu, że oskarżona wypełniła swoich zachowaniem dyspozycję z art. 190 § 1 k.k. oraz 107 k.w., w sytuacji, gdy depozycje składane przez oskarżoną korelują z całością materiału dowodowego w sprawie, które zostały przez Sąd błędnie ocenione na niekorzyść oskarżonej, a mianowicie zeznań świadków w osobach:

a) B. K., która na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2020 roku wskazała, że „oskarżona i jej ojciec przeszli ze mną do pana dyrektora Z. i zostawiałam tam tych państwo w gabinecie dyrektora. Oskarżona była lekko poddenerwowana, ale nie było słownych niepokojących wypowiedzi ani zachowania. Mówiła spokojnie, mówiła, że denerwuje się, bo szuka swojego dziecka. (...) Ja nie słyszałam, oby oskarżono komukolwiek groziła na terenie Generalnej Dyrekcji”;

b) S. S. (1), która na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2020 roku wskazała, że „Ona przyszła z płaczem, była roztrzęsiona, mówiła, że nie wie gdzie jest mąż, a zabrał dziecko. Ona nie była agresywna, była roztrzęsiona,

w rozpacz. Ona przeszła dalej, wyszła na korytarz i poszła nie wiem gdzie. Nie słyszałam krzyków, niepokojących odgłosów. Pani N. pytała mnie czy była pani S.. Nie mówiła dlaczego o nią pyta. Nie mówiła co się wydarzyło”;

c) B. P., która na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2020 roku wskazała, że „pismo pracownika o tym, że są nieodpowiednie warunki pracy musiałoby trafić do wydziału do administracji do inspektora BHP. Nie słyszałam, aby jakkolwiek pracownik miał zastrzeżenia co do zagrożenia ze strony interesantów. Nie słyszałam, aby interesant groził pracownikom na terenie generalnej dyrekcji. Myślę, że jakby taka sytuacja była to dotarłaby do kadr”;

d) D. Ż., która na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2020 roku wskazała, że „Oskarżona szukała męża, bo jak twierdziła porwał jej dziecko. Ono była w stresie, była zapłakana. Nie była agresywno ani arogancka, nie mówiła podniesionym głosem. (...) Potem rozmawiałam o tej sytuacji z S., bo to była nietypowa sytuacja. Nie słyszałam, aby ktoś mówił o tym, aby pani N. grożono w miejscu pracy”;

e) E. Z., który na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2020 roku wskazał, że „Pani S. była poddenerwowana, ale ja powiedziałem, że nie udzielamy takich informacji. Ona nie była arogancka i agresywna. Ona była roztrzęsiona”

które to depozycje świadków w żadnym zakresie nie potwierdzają wersji zdarzenia przedstawionej przez pokrzywdzoną, tym bardziej, aby E. S. miała kierować w stronę A. N. słowa powszechnie uznane za wulgarne i straszyć ją zwolnieniem z pracy, a okoliczności te nie wynikają

z zeznań świadków, których Sąd obdarzył wiarygodnością;

3. art. 4 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę przeprowadzonych dowodów, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, przejawiającą się w odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej, a w konsekwencji przyjęciu za w pełni wiarygodnych depozycji składanych przez pokrzywdzoną, w sytuacji, gdy.

a) depozycje składane przez pokrzywdzoną znajdują odzwierciedlenie wyłącznie w piśmie skierowanym przez nią do dyrektora (...) E. Z. (k. 21), co do którego skuteczności i zasadności zgłoszenia powstały liczne wątpliwości w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w niniejszej sprawie, w szczególności złożenia tego dokumentu bez zachowania drogi korespondencji służbowej;

b) depozycje składane przez pokrzywdzoną zostały wyłącznie potwierdzone w zeznaniach M. S., który o przedmiotowym zdarzeniu z dnia 29 czerwca 2019 roku posiadał wiedzę wyłącznie od A. N. „Co się wydarzyło później wiem od A. N.. Moja żona miała grozić A. N. i jej rodzinie i zachowywała się irracjonalnie i była agresywna i zdenerwowana, ale szczegółów gróźb nie znam" (k. 9 verte), a nadto treści wskazywane przez M. S. w zakresie zdrowia psychicznego oskarżonej oraz twierdzenia „moja żona jest zdolna do wszystkiego i jest nieobliczalna" świadczą wyłącznie o braku obiektywizmu ze strony świadka oraz negatywnym usposobieniu

wobec oskarżonej związanym z konfliktem okołorozwodowym pomiędzy nim, a E. S., tym bardziej, że M. S. został skazany za przestępstwo znęcania się nad E. S., wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2021 r. wydanym w sprawie Sygn. akt IV K 38/19 przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, IV Wydział Karny;

c) pokrzywdzona zdecydowała się zgłosić przedmiotową sprawę na policję dopiero w dniu 05 lipca 2019 roku (notatka urzędowa z dnia 05 lipca 2019 roku, K 1), zatem nie sposób przyjąć, iż oskarżona wypełniła swoim zachowaniem dyspozycję z art. 190 § 1 k.k. oraz art. 107 k.w., tym bardziej przyjęcie, że pokrzywdzona faktycznie obawiała się wypowiedzianych przez pokrzywdzoną gróźb oraz, że wzbudziły one u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, podczas gdy pokrzywdzona zwlekała ze zgłoszeniem zawiadomienia, a nadto nie podjęła żadnych czynności chociażby w zakresie zabezpieczenia monitoringu w placówce (...) czy poproszeniu o interwencję pracowników ochrony czy jakiegokolwiek współpracownika (...);

4. art. 4 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę przeprowadzonych dowodów, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, przejawiającą się w przyjęciu, że zeznania świadków w osobach Z. H., K. K. (1), J. M. oraz K. K. (2) nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy z uwagi na fakt, iż nie odnoszą się do zarzutów stawianych oskarżonej, a nadto wymienione osoby nie

były bezpośrednimi ani naocznymi świadkami przedmiotowych zdarzeń w sytuacji, gdy:

a) zeznania wskazanych świadków całkowicie przeczą depozycjom składanym przez pokrzywdzoną na rozprawie w dniu 09 stycznia 2020 roku jakoby miała ona zwracać się do portierów oraz pracowników ochrony o informacje dotyczące osób przebywających na terenie (...)ja zesłam za nią no dół pytając się portierów dlaczego obce osoby zostały wpuszczone do budynku i chodzą same po budynku. (...) Jak zesłam 21 czerwca na dół zwróciłam się do ochrony z pytaniem dlaczego pani S. nie została przyprowadzona przez nich i dlaczego nikt nie poczekał, aby ją wyprowadzić do wyjścia" zaś depozycje pokrzywdzonej w tym zakresie nie odpowiadają treści zeznań świadków:

- Z. H., który wskazał: „Ja kojarzę panią N.. Do mnie nie zwracała się ona, aby zabezpieczyć monitoring. Nie zwracała się również, oby zobaczyć czy coś jest nagrane”;
- K. K. (1), który wskazał: „Kojarzę panią N.. Nie pamiętam takiej sytuacji, aby ta pani zwracała się do mnie o pomoc, o chęć zobaczenia monitoringu. Chyba nie miało do mnie o nic pretensji”;
- J. M., który wskazał: „Kojarzę panią N. z pracy. Nie było takich sytuacji, aby zwracało się ona do mnie z prośbą o interwencję. Nie kojarzę, oby miało ona do mnie pretensje, że kogoś wpuściłem do budynku. Nie było takich sytuacji, aby zwracała się ona do mnie z prośbą o możliwość przejrzenia

	<p>monitoringu. My między sobą przekazujemy sobie informacje o nadzwyczajnych zdarzeniach. Nic takiego mi nikt nie przekazywał, aby pani N. bała się jakiejś osoby i aby prosiła, aby jej nie wpuszczać".</p> <ul style="list-style-type: none"> • K. K. (3), który wskazał: „Nie miałem informacji, że w czerwcu-lipcu 2019 r. doszło do jakiejś awantury z udziałem interesanta. Panią N. znam z pracy. Nie pamiętam, aby zwracała się do mnie z prośbą o interwencję. Do mnie nie zwracała się z prośbą o zabezpieczenie monitoringu, ani o jego przejrzanie. Nie pamiętam, aby była taka sytuacja miała miejsce, że pani N. miała pretensje o wpuszczenie interesanta, który chodził sam po budynku" <p>które to okoliczności w sposób dostateczny potwierdzają, że pokrzywdzona nie podjęła żadnych realnych działań mających na celu zabezpieczenie monitoringu, w tym zgłoszenia przedmiotowego zdarzenia na portierni, tym samym, aby E. S. wypełniła swoim zachowaniem dyspozycję z art. 190 § 1 k.k. oraz 107 k.w.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten nie był zasadny. Nie miała racji skarżąca, wskazując, iż doszło do naruszenia przepisów postępowania, szczególnie wskazanych w zarzucie.</p> <p>Wbrew twierdzeniom zawartym w środku odwoławczym, Sąd I</p>		

instancji w sposób prawidłowy i obiektywny przeprowadził postępowanie dowodowe, dążąc należycie do wyjaśnienia i w efekcie wyjaśniając zasadnicze okoliczności, istotne dla rozstrzygnięcia. Nie dopuścił się przy tym takich błędów i uchybień, które powodowałyby konieczność uchylecia zaskarżonego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz prawdziwe ustalenia faktyczne. Ocena dowodów, wbrew twierdzeniom apelującego, przeprowadzona została wszechstronnie, wnikliwie oraz zgodnie z art. 7 k.p.k. Nie można zatem określić jej mianem dowolnej, wybiórczej, czy też jednostronnej. Sąd I instancji badał oraz uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej.

Z uwagi na treść zarzutów skarżącej, należy wyraźnie zaznaczyć, że ocena dowodów należy do sądu meriti, bowiem to on, po bezpośrednim przesłuchaniu świadków i odebraniu wyjaśnień od oskarżonego, ma prawo uznać jedne z tych dowodów osobowych za zasługujące na obdarzenie wiarą, a innym odmówić waloru wiarygodności, pod warunkiem należytego uzasadnienia swojego stanowiska w tym zakresie, któremu to zadaniu sąd w pełni sprostał.

Sąd Rejonowy wywiązał się także z dyspozycji art. 92 k.p.k. Podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, mających znaczenia

dla rozstrzygnięcia. Przepis ów zobowiązuje organ procesowy do pełnej i całościowej oceny materiału dowodowego mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia, a zabrania traktowania go wybiórczo. Każdy dowód, a w szczególności ten podważający ustalenia faktyczne, musi być poddany ocenie, która będzie zawierała argumenty, dlaczego nie zasługuje on na wiarę. Realizacja obowiązku wynikającego z tego przepisu następuje w uzasadnieniu orzeczenia, które powinno zawierać ocenę wszystkich dowodów, ze wskazaniem, jakie fakty zostały uznane za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparto się dowodach i dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych, z czego wywiazał się sąd meriti.

Norm wynikających z art. 92 i 410 k.p.k., nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Obraza tych przepisów zachodzi wtedy, gdy wyrokujący sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, albo opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Dokonanie oceny materiału ujawnionego, nieodpowiadającej interesowi procesowemu skarżącego, nie uchybia dyspozycji tych przepisów. Inną rzeczą jest bowiem prawidłowość oceny materiału dowodowego, a inną dokonanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia na dowodach nieujawnionych w toku rozprawy głównej.

Ustosunkowując się szerzej do treści apelacji za nietrafny należy uznać zarzut skarżącej

o dopuszczeniu się przez Sąd Rejonowy obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Twierdzenie o naruszeniu tego przepisu jest bezpodstawne, a argumenty obrońcy stanowią jedynie wyraz niezadowolenia

z oceny jaka dokonał Sąd Rejonowy w sprawie i nie nakazują skorzystania z normy art. 5 § 2 k.p.k. Podkreślić tu trzeba, iż zasada in dubio pro reo, na którą wskazuje obrońca nie może stanowić podstawy do uproszczonego traktowania i rozstrzygania pojawiających się wątpliwości. Dotyczy ona przy tym nie wszystkich wątpliwości, jakie mogą pojawić się w toku prowadzonego postępowania, lecz jedynie tych, których nie sposób rozstrzygnąć w oparciu o treść zgromadzonych w sprawie dowodów, płynących z nich wniosków, zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. W żadnym razie nie dotyczy ona kwestii związanych z oceną wiarygodności dowodów, która to rozstrzygana jest stosownie do reguły zawartej w art. 7 k.p.k. Treść apelacji w istocie nie odwołuje się zaś do żadnej wątpliwości, o jakiej mowa we wskazanym powyżej przepisie.

Za chybiony należy również uznać zarzut dotyczący obrazy art. 7 k.p.k. polegającej na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów. Nie ma racji obrońca twierdząc, że ocena ta jest dowolna, wybiórcza, sprzeczna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Zarzut obrońcy sprowadza się w istocie do zakwestionowania stanowiska Sądu w zakresie oceny dowodów, które zdaniem skarżącej miały świadczyć o

niedopuszczeniu się przez oskarżoną zarzucanych jej czynów.

Nie zasługuje na aprobatę argumentacja obrońcy, powołującego się na okoliczności, że żadne z depozycji świadków nie potwierdzają wersji zdarzeń przedstawionych przez pokrzywdzoną, a zwłaszcza tego aby E. S. miała kierować w stronę A. N. słowa powszechnie uznane za wulgarne i straszyć ją zwolnieniem z pracy. Należy bowiem zauważyć, że z zeznań pokrzywdzonej wynika, iż do przedmiotowych sytuacji doszło w chwili gdy przebywała sama z oskarżoną, bez obecności żadnych świadków (k. 3). Również sama oskarżona potwierdza okoliczność, iż rozmawiała z A. N., gdy ta była sama w pokoju (k. 16v, 32, 71v, 103v). W związku z powyższym trudno dziwić się, iż zeznania wskazanych przez obrońcę świadków nie wskazują bezpośrednio, iż oskarżona straszyla pokrzywdzoną i zwracała się do niej w wulgarny sposób. Nie jest jednak prawdą, iż żaden dowód, poza zeznaniami samej pokrzywdzonej, nie potwierdza jej wersji. Należy bowiem wskazać, że świadek E. Z. zeznał, że pokrzywdzona „mówiła że była u niej pani S., że awanturowała się, zachowywała się niewłaściwie” (k. 150). Podobnie M. S., któremu pokrzywdzona opowiedziała o całym zajściu (k. 9v). Również świadek D. Ź. potwierdziła, iż było pismo pani N. o zagrożeniu ze strony osób spoza biura (k. 149). W związku z powyższym, nie można przyznać racji obrońcy, iż nie ma dowodów potwierdzających dopuszczenie się przez oskarżoną zarzucanych jej czynów, a Sąd Rejonowy dokonał dowolnej oraz sprzecznej z zasadami

logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów w tym zakresie.

Nie można także uznać, tak jak próbuje to wykazać obrona, że pokrzywdzona faktycznie nie obawiała się gróźb ze strony oskarżonej, bowiem zwlekała ze zgłoszeniem zawiadomienia, a nadto nie podjęła żadnych czynności, chociażby w zakresie zabezpieczenia monitoringu

w placówce (...). Wbrew odmiennym zapatrywaniom obrońcy, o tym iż pokrzywdzona faktycznie bała się spełnienia przez oskarżoną kierowanych wobec niej gróźb bez wątpienia świadczy okoliczność, że pojechała do warsztatu samochodowego w celu sprawdzenia czy wszystko jest w porządku z jej samochodem, w momencie gdy wydawało jej się w dniu 3 lipca widzi oskarżoną na parkingu przed swoim blokiem (k. 104v). Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, iż w rzeczywistości oskarżona tego dnia była poza L.. Powyższe bowiem wskazuje jak bardzo przejęta groźbami oskarżonej była A. N., skoro zaobserwowanie pod blokiem osoby podobnej do oskarżonej wywołało u niej strach i obawę dokonania przez nią uszkodzenia jej samochodu.

Z tego też powodu pokrzywdzona zdecydowała się ostatecznie złożyć zawiadomienie na policję (k. 105).

Natomiast okoliczność, iż pokrzywdzona nie wystąpiła o zabezpieczenie monitoringu w placówce (...) ani fakt, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa złożyła po kilku dniach, w żaden sposób jej nie dyskredytuje. Jak bowiem zeznała pokrzywdzona, była tak zszokowana zachowaniem oskarżonej,

że nie pomyślała o zabezpieczeniu monitoringu (k. 104v). Jednakże zaraz po zdarzeniu w dniu 21 czerwca zniosła pismo obrażające zaistniałą sytuację i zachowanie E. S. do dyrektora Z. (k. 105). Ubocznie należy wskazać, iż nawet gdyby pokrzywdzona wystąpiła o zabezpieczenie monitoringu w (...) najprawdopodobniej nie wniósł by on nic nowego do sprawy, bowiem jak zeznał E. Z. „na korytarzach i wewnątrz budynku monitoringu nie ma (k. 150).

W zakresie zarzutu dotyczącym niezachowania drogi służbowej pisma złożonego przez A. N. – pokrzywdzona zeznała, iż pismo z dnia 21 czerwca od razu zniosła do Sekretariatu głównego, a gdy dowiedziała się, że nie ma dyrektora naczelnego, zniosła je do dyrektora Z.. Ponieważ była to sytuacja, która bezpośrednio dotyczyła jej osoby pokrzywdzona nie chciała, aby wszyscy pracownicy wiedzieli o tym zdarzeniu, dlatego też zniosła i poprosiła dyrektora o przyjęcie pisma osobiście (k. 105).

Nie można też podzielić zarzutu obrońcy co do dowolnej oceny dowodów z zeznań świadków: Z. H., K. K. (1), J. M. i K. K. (2) i uznaniu ich przez Sąd za nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Trafnie bowiem Sąd I instancji wskazał, że osoby te nie były bezpośrednimi ani też pośrednimi świadkami zaistniałych między pokrzywdzoną a oskarżoną zdarzeń.

Reasumując należy wskazać, iż obrońca oskarżonej w środku odwoławczym nie przedstawił argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć tok rozumowania Sądu I instancji w

<p>zakresie przeprowadzonej oceny dowodów, nie wykazał, by sąd oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, bądź nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W tych warunkach ogólnikowe w istocie twierdzenie o naruszeniu wskazanych powyżej przepisów uznać należy za oczywiście bezzasadne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej E. S. od popełnienia zarzucanych jej czynów, względnie zaś uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Lublin – Zachód w Lublinie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonej jest niezasadny. Zgromadzone i poprawnie ocenione przez Sąd Rejonowy dowody świadczą o winie oskarżonej. Brak uchybień objętych treścią zarzutu oraz przesłanek określonych w art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. wskazujących na konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>5. Obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.: art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z akt postępowania Sądu Okręgowego w Lublinie, III Wydział Cywilny Rodzinny</p> <p>w sprawie sygn. III C 1370/18 na okoliczność wykazania dlaczego E. S. poszukiwała M. S. w jego miejscu pracy oraz okoliczności uzasadniających jej poczucie lęku w związku z przetrzymywaniem przez M. S. małoletniego syna S. wbrew woli i przy braku zgody osoby uprawnionej, tj. E. S., która to okoliczność miała istotne znaczenie dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonej oraz faktycznej motywacji przybycia oskarżonej do (...).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut należy uznać za bezzasadny.</p> <p>Ocena przesłanek związanych z oddaleniem wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej nie budzi zastrzeżeń. Nie można czynić Sądowi zarzutu co do określonego sposobu rozstrzygnięcia w kwestii zgłoszonego wniosku. Sąd ocenia bowiem zasadność przeprowadzenia dowodu uwzględniając realia faktyczne i dowodowe sprawy oraz przydatność zgłoszonego dowodu dla potrzeb ustaleń. Podstawa prawna oddalenia wniosku jest prawidłowa, gdyż Sąd trafnie ocenił, że okoliczność, która miała zostać ustalona przez wnioskowany dowód została już udowodniona zgodnie z tezą obrońcy na podstawie dowodów już przeprowadzonych w toku postępowania.</p>		

W tej sytuacji zarzut obrońcy należy uznać za niezasadny.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej E. S. od popełnienia zarzucanych jej czynów, względnie zaś uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Lublin – Zachód w Lublinie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie zaistnienie podniesionego przez skarżącego uchybienia czyni wniosek całkowicie bezzasadnym.		
3.3.	<p>II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a przejawiający się w wadliwym uznaniu, że:</p> <p>1. działanie E. S. przesądziło o realizacji znamion wykroczenia z art. 107 k.w. a jej wizyta w (...) w L., a następnie straszenie pokrzywdzonej zwolnieniem jej z pracy oraz wyzywanie jej słowami wulgarnymi było nacechowane złośliwością i zostało podjęte w celu dokuczenia jej w ramach retorsji za przypisane jej przez oskarżoną zachowania, w sytuacji, gdy:</p> <p>a) warunkiem realizacji znamion analizowanego czynu jest to, aby zarówno niepokojenie charakteryzowało się złośliwością po stronie sprawcy, a takie działania nie można wyprowadzić z całości materiału dowodowego</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

zgromadzonego w sprawie, aby oskarżona miała się kierować złościwością w kierunku pokrzywdzonej, w sytuacji gdy świadkowie przesłuchiwani w niniejszej sprawie potwierdzili, że oskarżona była zainteresowana poszukiwaniem męża, aby w ten sposób ustalić miejsce pobytu małoletniego syna, bezprawnie przetrzymywanego przez M. S., w związku z którym wobec M. S. został skierowany przez Prokuraturę Rejonową w Lublinie akt oskarżenia w sprawie sygn. IX K 420/20;

b) nawet w przypadku uznania, że E. S. wyczerpała swoim zachowaniem znamiona wykroczenia złościwego niepokojenia pokrzywdzonej dla uznania, że doszło do niepokojenia ofiary konieczna może być ich powtarzalność, natomiast jednorazowe zachowanie tego typu trudno uznać za niosące ze sobą minimalny nawet stopień społecznej szkodliwości;

c) w przedmiotowej sprawie fakt, iż między stronami faktycznie istniał konflikt z uwagi na fakt podejrzewania przez oskarżoną pozostawiania oskarżycielki posiłkowej A. N. w związku z mężem oskarżonej E. M. S., okoliczność ta nie przesądza o tym, iż zamiarem oskarżonej było złościwe dokuczenie pokrzywdzonej, a co za tym idzie uznanie, iż oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu.

2. czyn E. S. został popełniony umyślnie, z zamiarem bezpośrednim i wyczerpał znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 190 § 1 k.k., a nadto, że okoliczności w jakich oskarżona

wypowiadała groźbę - wzburzenie faktem przetrzymywania jej dziecka, natarczywy sposób bycia oskarżonej, a także okoliczność, że nie po raz pierwszy nachodziła A. N. w pracy wywołały u niej przekonanie, że oskarżona jest osobą zdolną do realizacji wypowiedzianej groźby, w sytuacji, gdy:

a) pokrzywdzona w żadnym zakresie nie podjęła realnych działań, aby w sytuacji zagrożenia jej bezpieczeństwa w miejscu pracy zabezpieczyć monitoring, zgłosić niezwłocznie zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa, co pokrzywdzona uczyniła dopiero w dniu

5 lipca 2019 r., zaś w dniu 21 czerwca 2019 r. sporządziła wyłącznie notatkę do dyrektora (...);

b) uzasadniona obawa, w konstrukcji przepisu art. 190 § 1 k.k., jest elementem, który pozwala ująć i zweryfikować, czy subiektywne odczucia obawy pokrzywdzonej co do spełnienia groźby miało obiektywne (uzasadnione) podstawy. Nie wystarczy zatem to, że pokrzywdzony oświadczy, iż obawiał się spełnienia groźby, natomiast w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie sposób przyjąć, że A. N. obawiała się rzekomo wypowiedzianych przez oskarżoną gróźb wysmarowania tarcz hamulcowych jej samochodu olejem;

c) fakt, że pokrzywdzona jak wskazywała udała się na warsztat w związku z koniecznością sprawdzenia samochodu oraz fakt, że wskazywała, że mogła widzieć oskarżoną pod swoim domem, nie świadczy o tym, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu,

tym bardziej, że oskarżona w dniu 3 lipca 2019 r. przebywała w O., a nie w L.;

d) oskarżona z całą stanowczością zaprzeczyła wypowiedaniu gróźb w kierunku pokrzywdzonej oraz wskazała, że poszła do budynku (...), gdyż szukała informacji o mężu i synu, co zostało potwierdzone w zeznaniach świadków;

e) pokrzywdzona wskazywała, że spotykała się z M. S. towarzysko poza pracą oraz miała świadomość, że M. S. rozwodzi się z żoną oraz, że jest konflikt co do opieki nad dzieckiem, a nadto pokrzywdzona w związku z sytuacją okołorozwodową M. S. uczestniczyła w interwencji policji na co sama wskazała, co prowadzi do wniosku, że pokrzywdzona była realnie zainteresowana, aby w sposób bezpodstawny oskarżyć E. S. dopuszczenia się względem niej czynu z art. 190 § 1 k.k., tym bardziej, że pozostawanie przez pokrzywdzoną w bliskiej relacji z M. S. zostało potwierdzone w treści zeznań S. S. (7), która wskazała, że „jakieś tam plotki krążyły o jakiejś tam sytuacji, że niby pani N. i pan S. są parą” (tak: protokół rozprawy z dnia 27 sierpnia 2020 r.), zaś Sąd zeznania wskazanego świadka w pełni obdarzył wiarygodnością, nie czyniąc z nich jednocześnie prawidłowych ustaleń faktycznych.

Wskazane powyżej uchybienia miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, gdyż w ich konsekwencji Sąd I instancji błędnie uznał, iż oskarżona dopuściła się czynów jej zarzucanych kwalifikowanych z art. 190 § 1 k.k. oraz art. 107 k.w.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut jest niezasadny. W przedmiotowej sprawie nie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.</p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może stanowić przyczynę odwoławczą, jeżeli sąd uzna, że uchybienie to mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Błąd ten odnosi się więc tylko do tych ustaleń faktycznych, w oparciu o które sąd wydaje orzeczenie. Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd ustalając stan faktyczny wziął pod uwagę wszystkie istotne w sprawie dowody (art. 410 k.p.k.), a także gdy prawidłowo je ocenił (art. 7 k.p.k.), natomiast - ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów - sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie (błąd braku) albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone, przeinaczone (błąd dowolności). Błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów (tzw. faktów ubocznych). Zarzut ten tylko wówczas może być uznany za słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd meriti z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania jakich mianowicie</p>	

konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 r.,

II KR 355/74, OSNPG 1975, nr 9, poz. 84, Lex nr 16881).

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie potwierdza słuszności tego zarzutu. Pozwala natomiast na jednoznaczne stwierdzenie, iż Sąd I instancji ferując wyrok błędu takiego nie popełnił. Ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie są wolne od błędów, zaś ocena dowodów w pełni respektuje nakazy określone w art. 7 k.p.k. (o czym była już mowa w pkt. 3.1. niniejszego uzasadnienia). Wynikające z treści tego przepisu prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw sądu orzekającego, a zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny jedynie wówczas, gdy sąd naruszył zasady logicznego rozumowania, bądź nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zaznaczyć należy, że na Sądzie orzekającym ciąży powinność włączania do podstawy wyroku jedynie ustaleń wyprowadzonych z dowodów ocenionych jako wiarygodne. Sąd ma zatem prawo oprzeć się na jednych dowodach (grupie dowodów), a odrzucić inne, gdy ich treść jest rozbieżna.

Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia te zostały poczynione przez Sąd I instancji w oparciu o konkretne dowody i fakty dowodowe, po wszechstronnej analizie całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności wynikających z zeznań świadków, a także dowodów

z dokumentów. Wybiórcze eksponowanie przez skarżącego okoliczności wynikających z tych dowodów, a także ich odmienna ocena nie może prowadzić do podważenia trafności poczynionych w sprawie ustaleń.

Podstawowa przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w procesie karnym zasada prawdy materialnej wskazuje, że podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne (art. 2 § 2 k.p.k.). W procesie karnym pojęcie prawdy występuje, jako wynik postępowania, w znaczeniu rozstrzygnięcia o przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego, co do sprawstwa i winy albo niewinności.

Analiza materiału dowodowego pozwala na ustalenie, że do żadnego błędu w ustaleniach faktycznych, w tym co do oceny zachowania i motywacji oskarżonej nie doszło. Okoliczności, o których wspomina obrońca w zarzucie wynikają bowiem z analizy zebranych dowodów, które zostały wyszczególnione i omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Nie zachodzą zatem podstawy do uznania zasadności podniesionego zarzutu. Twierdzenia obrońcy oskarżonej stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej E. S. od popełnienia zarzucanych jej czynów, względnie zaś uchylenie zaskarżonego wyroku

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Lublin – Zachód w Lublinie.	
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Nie zaistnienie podniesionego uchybienia czyni wniosek całkowicie bezzasadnym.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	-
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Co do winy oskarżonej w zakresie czynów przypisanych wyrokiem, kwalifikacji prawnej czynów oraz rodzaju i wysokości orzeczonej kary i środka kompensacyjnego, a także zastosowanego środka karnego.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie ustalenia sprawstwa oskarżonej odnośnie czynów z art. 190 § 1 k.k. oraz art. 107 k.w. popełnionych wobec A. N.. Brak stwierdzenia uchybień wskazanych w środku odwoławczym wniesionym przez obrońcę oskarżonej. Trafność rozstrzygnięcia w zakresie	

<p>orzeczonej kary, której nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową. Prawdliwość orzeczenia o środku kompensacyjnym (zadośćuczynieniu za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonej A. N. w kwocie 1.000 zł orzeczonym na podstawie art. 46 § 1 k.k.). Zasadność orzeczenia wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną A. N. w sposób bezpośredni i pośredni za pośrednictwem środków komunikowania się na odległość oraz zakaz zbliżania się do A. N. na odległość mniejszą niż 50 m.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiana zaskarżonego wyroku pkt V w zakresie wysokości opłaty.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Na podstawie art. 16 ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223) Sąd Okręgowy z urzędu dokonał prawidłowego ustalenia, że wysokość opłaty zasądzonej od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa w postępowaniu przed Sądem I instancji winna wynosić 350 zł, stosowanie do art. 3 ust. 1 tejże ustawy.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	- # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia		
-		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-		
5.3.1.4.1.	-	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U.

z 1983 r., Nr 49, poz. 223), rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa
w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 663) oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 861).

7. **PODPIS**

Włodzimierz Śpiewła

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana